

DAGUERREOTYPEK

FELOLVASTATOTT

KERESZTESY JÓZSEF VÍVÓ-TERMÉBEN

1890-IK ÉV TAVASZÁN TARTOTT

BÚCSÚ LAKOMÁN.

BUDAPEST
1890.

1.

Azihlet megszállt, Pegasusom nyerít.
Ez engemet dalra, éneklésre hevít.
Rá is gyújtok egyre, hallgassátok kedvvel,
„*Kik itt töltjük*“ töltjük egymást vidámító nedvvel,
Tréfa, humor, kedély, ha lesz benne; — se baj
Jobb a pityergésnél, mindig a kedv 's kac zaj.
A ki tréfát nem ért, nagyképű és komoly,
Osztályrésze legyen szánakozó mosoly.

2.

De hogy máson senki „*ingyen*“ ne kaczagjon,
A tréfából ki-ki egyenlő részt kapjon.
Rang, születés, állás, magas 's kurta termet
Egyenlőn hordja a tréfából a terhel.
Kiről-kiről akként szóljon hát az ének,
A mint közöttünk itt pongyolában élnek.
Ki kíméltre vár, az nem okos, kába,
Nem illik e jeles, szép kompániába.

3.

Első sorban rólad zengek jó „*mesterünk*“,
Kit az ég tartson meg még sokáig nekünk.
Flöret spade között megderesült öreg,
„*Létet adó nedvtől*“ megüresült göreb.
Te tanítál miként bánjunk a szablyával,
Jelszavad volt mindig : „*ne védđ az ujjával!*“
Nem kaptál senkivel — bár erős vagy — hajba,
Csak a „*magyar nyelvvel*“ vagy örökös bajba.

4.

Mester után mester, „*Ferkó*“ jöjjön sorba,
 A ki a vívásban van előttünk főrba.
 Fest, lovagol, jól vív, minden sportot szeret,
 Ezzel aztán be is van töltve a „*keret*.“
 Bár előnévvel él, élczért, mert nem büszke,
 So'sem lobban lángra, haragjának üszke.
 Kissé kimért, feszes, mindig fedd, vagy tanít,
 Már abban is *pápa*“, mit csak sejt, vagy gyanít.
 (Kisbarai Kis Ferenc)

5.

No de most Apolló, adjál nekem erőt,
 Hogy hűn adja vissza versem „*a nagy Dezsőt*“.
 Nagy súlya van ennek testben és lélekbén,
 Le sem írható az nyolcz sorú énekben.
 Tudomány, szónoklat, fényét tőle kapja,
 Minden jó eszmének ő a nemző apja.
 ő azt hiszi — s mi is szeretnénk elhinni,
 Csak már egyszer kezdjen nem „*szólni, de tenni*.“
 Szilágyi Dezső
 igazságügyi miniszter

6.

Most „*Sándorról*“ zengjél, megstemplizett lantom.
 összeszorul „*zsebem*“, mihelyt megpillantom,
 „*Nincs mit ne ígérne*“, de ha ül, vagy járkál,
 Eszméivel mindig zsebeinkbe vájkál.
 Magas, *ha* „*szák*“ volna, tán „*hatvékás*“ lenne,
 Temérdek szűz dohány férhetne el benne,
 Telve van sok nemes és szép ideával,
 Csak oszt' rendbe jönne „*bankkal, valutával*.“
 Wekere Sándor
 pénzügyi miniszter

7.

Sándorra jön „*Sándor*“ kinek „*búbja kopasz*“,
 Kit ha hívnak „*gyepre*“, azt mondja már: „*csupasz*“,
 Nyelvvel „*veréb*“ lenne, de a „*másik*“ csapja
 Már a „*mosogató rongyot*“ hűen adja.
 Az „*égi trombitás*“ tán mindent „*feltámaszt*“,
 S a „*budai*“ nála so'sem teszi ám azt.
 Az itálnak nem volt soha ellensége,
 „*Szépen beszél*“ csakhogy legyen a ki „*értse*.“
 Kiss Sándor

8.

Ez meg itten „György“ úr, a hírneves pictor,
 „Saját ecsetjével“ so'sem lesz már victor,
 Festésében annyi sok a kellem, a báj,
 Mint szürkülő haja „talajában“ a háj,
 Jó vallásos ember, „pénzért“ jár templomba,
 „Hanyatt“ ötven szentet csinált egy húzómba,
 Vívásában híres, eltagadja, ha kap,
 „Palik barátjáért“ él, hal, üt és harap.

Vastagh György
 festőművész

9.

Vastag után vékony, álljon placzra „Diador“,
 „Híres patent sógor“ és elismert viador.
 Legnagyobb érdeme, nagynénjének férje,
 Tehetsége kisebb fejbe is elférne.
 A termete sugár, arcza, szeme bájos,
 A „kötés“ szép, csak a „tartalom“ hiányos.
 „Csalva alsót, belsőt“ jól „lő“ azaz hogy vág,
 'S otthon a hú férjet játsza el a jóság.

Csernovics Diádor

10.

Most a „meddő“ jöjjön, „Ödön“ úr a híres,
 Míg más szuszog, lihog és mosolyog, „sír ez“,
 Hangja éles, szeme fényes, orra bordó,
 Udvari festője borral teli hordó.
 Karja kemény, no mert kétszer viv naponta,
 De haj „puha paczalt“ környez a két sonka.
 Nagy családból való, tudjuk, hogy „czimeres“,
 Kár, hogy úgy az „alsó“, mint a „felső“ üres.

Baranyi Ödön

11.

Ez is jeles férfi, neve „brúder Márton“,
 Zengzetes nyelvünkkel áll ő hadi lábon.
 Mint „építész“ zseni, tanú a „lépcsőház“,
 Mit az áttört „belvív“ „szagos foltal“ tarkáz.⁷
 Sváb észszel született, ugy is éri végét,
 „Aludt“ mikor tölte „negyvenedik“ évét.
 Veres ingben ha vív, gondolunk Darwinra,
 Mégis igaz tán' mi könyvében van írva.

Perjáth Márton
 építész

12.

Most „*Arisztid*“ jöjjön selyem modorával,
 Szörnyen elégedett ez az úr magával.
 Képviselőházban sok száz széknék ura,
 Neki még sem „*jut egy*“, az osztán a fura.
 Petrificált gentri, laposan jár, kecsesen,
 Pertu van már régen három miniszterrel.
 A grófokkal rokon, közös az ős nemző,
 „*Brose pulver*“ is pezsg, mint a jó „*Mum*“-pezsgő.

Dessewffy Arisztid
 háznagyti titkár

13.

„*László*“ úr tán itt sincs, követi szokását,
 Hogy ha „*poszpászt*“ kaphat, enni nem szók' kását.
 „*Arany*“, réz és vas közt helyét nem találja,
 Rideg, kimért modor az ő ideálja.
 Nem szól, tesz, vagy hevül kiszámítás nélkül,
 Azért hiszi, „*vére*“ nap-nap után „*kékül*“,
 Egy magzatja van csak, jó „*Hübele-Balázs*“,
 Hogy a „*másik*“ késik, ily nagy testre blamázs.

Arany László

14.

Következik „*Náci*“ „*pepita*“ bajszával,
 Tud még férfi lenni, de csak nagy hajszával,
 Lassan, ímmel-ámmal megy már minden dolga,
 Nem is csuda, hiszen vármegyei szolgál.
 Ifjút, potenst játszik, hogy még „*úrfi*“, büszke,
 Pedig, mivel még bír, csak régi láng üszke.
 Ötven korcsma tartja rendes stamgastjának,
 Főpapja lehetne Bachus oltárának.

Kiss Ignác
 tisztii ügyész

15.

Világlátott ember, a ki most jön, „*Béla*“,
 Nagy múltú Hellásban sok szép napot él a
 Hol nagy híriú Homér annyit látott „*vakon*“,
 Ép szemei előtt nagy sötétség vagyion.
 Múltról nem tud, jelent nem ért, jövőt nem lát,
 Csak „*kalapfogasnak*“ tartja „*esze tokját*“. „
 De ha cimbora kell, nincs ki többet érjen,
 A ki szíveinkhez jobban hozzáférjen.

Gerster Béla
 építész

16.

Sok „könyv között“ mozog nap-nap után „Károly“,
 Vele ne „belbecsről“, csak az „árrl“ számolj,
 Mindenről tudja, hány iv, 's milyen a kötése,
 Nincs, kinek szebb legyen bókja 's köszönése.
 Ha vív, oly elegáns, senkit nem bánt, nem üt,
 Akkor jön csak ide, ha sejt — egy jó menüt.
 Bár már szürke, deres, bátor, merész férfi,
 Csak a „coitustól“ fél és attól tér ki.

Concha Károly
 ac. könyvkiadói könyvelő

17.

Ni ni! „Jancsi“ is itt, a szép „draguista“,
 Hajdan „revolver“, ma „kilőtt“ kocsípuska,
 Ezerjófű között, egész éltét tölti,
 Minden jó előtte, a mi csak külföldi.
 „Borral töltve“ kedves, nincsen párja, másik,
 Élczre élczet mond, és — akki hallja — ásít.
 „Nagyra“ törő szellem, sok bérczet megmászott,
 „Nagy lett,“ lenézhetett embert és világot.

Kellner János
 nagykereskedő

18.

Van itt még egy, a ki hallgat „Károly“ névre,
 Eszét úgy titkolja, alig vesszük észre.
 Themis templomába vagyon alkalmazva,
 Munkájából csak is magának van haszna.
 Haja, bajsza szőke, a szája mosolygós,
 Nagy és szép eszméktől sohasem lesz kotlós.
 „Hunok“ közzé beváltt, jól „evez“ és „stenker“,
 De a „kortyhősök“ közt sem utolsó ember.

Dusowszky Károly
 igazságügyminiszt. titkár

19.

A legszebb itt „Józi“, nincs közöttünk mása,
 Egészen ráillik svábok közmondása.
 Mert „Bild ohne gnaden“, nyílt titok az régen,
 „Lágyság“ jellemzi őt „tetőn“ és „középen“,
 Nincs ki jobban tudná nálánál a módit,
 Ezzel, „csak is ezzel“ a merre jár, hódít.
 A vére kék, tudjuk, — „szeplős hasa, marja“,
 No mert Szvatopluknak magyarrá Jeti sarja.

Kazy József

20.

„*Árpádot és Kálmánt*“ együttesen lássuk,
 Kiknek „*csikarásból*“ épült fel a házuk.
 Mindkettő oly kedves, megkövült szerénység,
 „*Keserűség*“ szülte éltök „*édességét.*“
 „*Mátyással*“, a nagygyal, családjuk osztályos,
 Vagyont szerzett nekik: jó „*Hunyadi János.*“
 Az úri modorban kaptak jó alapot,
 „*Reggel,*“ „*estve*“ „*éjjel*“ kívánnak „*jónapot.*“

Saxlehner
 testvérek

21.

Magas G-vel dalló, 's híres lövő „*Dusán*“,
 Első díjat nyert a „*nagy orrért*“ folyt túsán.
 Bár „*orrától*“ nem tud csókolni nőt arczon,
 „*Szerepe van annak*“ kéjért folyó harczon.
 Lövésétől már több „*tojásnak*“ lett vége,
 Gondolt vón' rá, mikor czélzó vágytól ége.
 Ki féltékeny, hívja őt házi barátinak,
 Ki már „*veszélytelen*“, irigye az másnak.

Jorgovics Dusán
 miniszt. titkár

22.

Végül jöjjön „*József*“, de ezt én nem bántom,
 „*Pipát adott,*“ tehát — kedves jó barátom.
 Szeme mért hibult meg, tőlem soh'sem hallják,
 Csak „*meg ne sántuljon*“, mert még kitalálják.
 Utóbbi időben még „*erősült*“ karja,
 Mivel hajdan nem bírt, „*ujjára csavarja.*“
 Éveket töltött el, bár nem zenész „*liszttel*“
 Tőlünk, hogy elmaradt, be sok kedélyt vitt el.

Thoma József
 volt malomigazgató

23.

Magam felett, a ki ezeket elzengem,
 Nem űzhetek tréfát, mert alig van gyengém.
 Hogy a „*poczakom*“ nagy, az nem hiba, érdem,
 Hát a „*nap*“ meg a „*hold*“ nem „*gömbölyű*“, kérdem?
 Hogy az „*orrom pisze*“, az nem bűn vagy vétek,
 „*Mással*“ szoktam ütni „*hártyán*“ által léket.
 De bár vón' száz gyengém, hallgatnék mint sült hal,
 „*Birodalmi marha*“ az, ki magára vall.

Komjáthy Béla

24.

Most pedig czimborák, durroгjon a pezsgő,
Mitől kedve még a félholtnak is megjő.
Igyunk nagyot, sokat, 's gyűjtsunk egy nótára,
Vigadunk vagy sírunk, csak halál az ára.
'S ki „szűzre“ vágy, mint én, vegye ki „szerszámját“,
Melynek „kétbojt“ teszi kedvessé a „szárát.“
Bodor füstgomoly közt éгjük el a mámort,
'S dicsőítsük Bachust, Apollót és Ámort!

MAGYARÁZAT:
— A „Daguerieotypek“-hez. —

Keresztesy József vívó mesternél egy társaság minden évben kétszer — a vívás kezdetén és a vívás befejeztével nagy mulatságot rendezett. Ezen mulatságon rendszeren tréfás felköszöntők voltak, ezt pótolta a költemény.

Az egyes vers szakok magyarázata :

1—2. érthető.

3. Keresztesyről — ki bár több nyelvet beszél, de mindent rosszul, ha valaki ütést kapott a kezére s panaszkodott mindig, azt mondta: „ne védj az ujjával!“

4. Kisbaari-Kiss Ferencz bpesti ügyvédéről, jeles vívó ügyesen mázol olajképeket, s a lovardába is járt, modorára önérzetes, s hamar megneheztel, miért barátai nem igen vitatkoznak vele.

5. Szilágyi Dezső igazságügyminiszterről. Kövér nagy ember, nagy szónok, de soha sem tett vagy alkotott valamit, s magát a világ legokosabb emberének tartja.

6. Wekerle Sándor pénzügyminiszterről. Nagy termetű férfi. Ha valaki hozzá folyamodik, csak hogy szabaduljon mindjárt Ígéreteket tesz.

7. Kiss Sándorról. Egész kopasz ember. A trombitás című budai korcsmába járt gyakran. Érthetetlenül sebesen beszél.

8. Vastagh György a festőről. A belvárosi templomban Bpsten ő csinálta a frescokat. Pálikót, a festőt ki nem állhatta.

9. Gsernovits Diodor miniszteri titkárról. Állítólag egy ízben egy nőnek udvarolt, s a férjet — sógornak címezgette. Damjanichné nagy nénje.

10. Bárányi Ödön képviselőről. Nem volt gyermeke soha, utalás van azon viczeze mint egy későn házasodott egyénre mondtak, hogy fog még sírva „szeretkezni.“ A mulatságot igen szerette. Sokat tartott nemességére.

11. Perjáth Márton építészről. — Rosszul beszélt magyarul. A Keresztesy házát ő építette s a mocsok falon át-ütötte magát.

12. Dessewffy Arisztidről. A képviselőház háznagyai titkára szeretett volna képviselő lenni, a gentri kaszinó egyik alapítója volt.

13. Arany László orsz. képviselőről; kimért feszes modorú és szótlan, gyermektelen ember volt. A „Déliabok hőse”-ben Hübele Balázs szerepet ő írta.

14. Kiss Ignác pestmegyei tiszti ügyésztől, már késő őszbe csavarodott. Agglegény, nagy mulató.

15. Gerster Béla vasútépítőről. A görög vasutakat építette.

16. Goncha Károlyról. Igazgatója a Hornyánszky-féle könyvkiadó vállalatnak.

17. Kelner Jánosról. Nagy draguista kereskedő. Szeretett urazni s nagy hegyeket megmászni.

18. Dusovszky Károly ig. miniszteri titkár. A Hunn*acsnakázó egyesület tagja volt — kik igen sokat mulattak.

19. Kazy Józsi min. titkárról — kit mint Barsmegyei tótnak nevezett a társaság.

20. Saxlehner Árpád és Kálmánról — a Hunyady János keserűvíz tulajdonosai.

21. Jorgovics Dusan miniszteri titkárról — eljárt a vívó terembe, de nem vívott csak lóni szeretett. Szépen énekelt — Orra kissé nagy volt.

22. Torna Józsefről. Egy malomnál volt hivatalba. Szeme elromlott. A vers írónak gyűjteményébe egy szép pipát ajánlódokozott.

23.—24. Komjáthy Béla orsz. képviselőről, a vers Írójáról. Kövér ember. Midőn a verset felolvasta, az utolsó versszak olvasásánál oldalzsebéből kivette makrapipáját, melynek szárán kettős bojt volt s jó magyar dohányra rágyújtott.

HETS ÖDÖN NEVENAPJÁRA

1878.

Ha én oerodrommal bírnék
Hogy repülni tudnék vele
Ha bírnám Andrássy száját
A mely hazugsággal tele.
Ha „bihari pontos“ Tisza
Csalárdsága enyém volna
S ha belőlem nagy Csengerink
Híres bölcsessége szólna.
Akkor rögtön felrepülnék
Apollónak zsámolyához
S hozzá fognék, ott azonnal
Hazugság és csalárdsághoz.
Lantját szép szóval elcsalnám
Hogy azzal zenghessek neked
Dicséret, ki e napon
Névestédet ünnepeled.

De mert mind ezzel nem bírok
Csak régi lantom pengetem
Ez is elzengi azt talán
A mi dagasztja kebelem.
Éljél addig a míg Tisza
Megunja a bársony széket
Vagy míg Péchy eltanulja
Az ügyéri mesterséget.
Avagy addig a míg Ghiczy
Ki lép a Loyola rendből
Mikor Móricz Paja mondja
„Ég ments“ a miniszterségtől.
Vagy a mikor Márkus, Baross
Szégyenelni fogják nagyon
Hogy a külön vámot, bankot
Segítették, ütni — agyon.

Légy oly boldog milyen Huchárd
 Ha Tiszával foghat kezét
 Vagy mint Trefort ha egy pusztát
 Haszonbérbe adni lehet.
 A vagy olyan mint Csemegi.
 Mikor ordót 's állást kapott
 Vagy mint Kozma, ha uszítva
 Lefoglalhat egy-két lapot
 Légy — mint Horváth Lajos vala
 Hogy rá volt bízva a Garas
 Vagy mint Szitányi lehetne
 Ha nem volna teste varas.
 Vagy olyan mint Beöthy Aldzsi
 Ha mágnással pertu lehet
 És ha kivált közülök egy
 Élczén kegyesen jót nevet.

Jövőd, legyen nagy és fényes
 Tárzadat ne kezelje Széli
 S ne mint Szlávy éld világod
 Ha gusztusod néha felkél.
 Aludj jót az éjszakákon
 Nem úgy mint Kis, Nagy és Molnár
 A kiket hogy elbuktattak
 A mandátum kísértni jár.
 Ruhát ne Zsedényitől kapj
 Legyen bankód mindig elég
 De nem Czérna Tóni gyárból
 Mert attól jellemed elég.
 Végül pedig azt kívánom
 Hogy mához egy esztendőre
 Mindazoknak kikről zengtem
 Kozarekhez jusson bőre.